

111

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 czerwca 1954 r.

w sprawie rozciągnięcia przepisów o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych na pracowników zatrudnionych w innych jednostkach organizacyjnych resortu kolei.

Na podstawie art. 1 ust. 2 dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych (Dz. U. Nr 16, poz. 59) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy dekretu z dnia 21 kwietnia 1954 r. o niektórych prawach i obowiązkach pracowników kolejowych (Dz. U. Nr 16, poz. 59) rozciąga się:

1) na pracowników „Przedsiębiorstwa Kolejowych Robót Zabezpieczenia i Łączności” — z wyłączeniem stosowania postanowień art. 2,

2) na pracowników przedsiębiorstw „Zakłady Naprawcze Taboru Kolejowego”, podległych Centralnemu Zarządowi Kolejowych Zakładów Produkcyjnych — z wyłączeniem stosowania postanowień art. 2 i 5.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Kolei.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 maja 1954 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

112

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 16 czerwca 1954 r.

w sprawie wynagradzania szkód poniesionych w związku z udziałem w akcji zwalczania klęsk żywiołowych.

Na podstawie art. 6 ust. 4 dekretu z dnia 23 kwietnia 1953 r. o świadczeniach w celu zwalczania klęsk żywiołowych (Dz. U. Nr 23, poz. 93) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa zasady oraz tryb ustalania i wypłaty odszkodowania z tytułu szkód, poniesionych w czasie i w związku z udziałem w akcji społecznej zorganizowanej w celu zwalczania klęsk żywiołowych.

§ 2. 1. Prawo do odszkodowania przysługuje osobom, które bez własnej winy w czasie zorganizowanej akcji społecznej i w związku z udziałem w tej akcji:

- 1) doznały uszkodzenia zdrowia powodującego całkowitą lub częściową utratę zdolności do pracy zarobkowej lub
- 2) poniosły szkodę wskutek zniszczenia, uszkodzenia, zużycia lub utraty mienia.

2. Jeżeli wskutek uszkodzenia zdrowia nastąpiła śmierć, prawo do odszkodowania przysługuje osobom, do utrzymania których zmarły był obowiązany, oraz osobom, które zmarły rzeczywiście utrzymywał.

§ 3. 1. Osoby określone w § 2 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 mają prawo do świadczeń pieniężnych, do bezpłatnego korzystania ze świadczeń zakładów społecznych służby zdrowia oraz do otrzymywania leków według zasad ustalonych dla osób objętych ubezpieczeniem społecznym a poszkodowanych w wypadkach przy pracy oraz dla osób po nich pozostałych.

2. Podstawę wymiaru świadczeń pieniężnych dla osób nie objętych ubezpieczeniem społecznym stanowi VI grupa zarobkowa, przewidziana w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1953 r. w sprawie wysokości świadczeń rentowych w ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 8, poz. 20).

3. Świadczeń pieniężnych udziela Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Roszczenie o wypłatę świadczenia powinno być zgłoszone przez zainteresowanego do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych bezpośrednio lub za pośrednictwem prezydium rady narodowej.

4. W sprawach świadczeń pieniężnych wypłacanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych mają zastosowanie przepisy normujące właściwość sądów ubezpieczeń społecznych i tryb postępowania przed tymi sądami.

§ 4. Pomocy leczniczej osobom nie objętym ubezpieczeniem społecznym i nie uprawnionym do rent z Za-

kładu Ubezpieczeń Społecznych udzielają w czasie leczenia uszkodzeń zdrowia społeczne zakłady zdrowia na podstawie zaświadczenia kierownika akcji zwalczania klęski żywiołowej lub zaświadczenia prezydium rady narodowej.

§ 5. 1. Osobom określonym w § 2 ust. 1 pkt 2 Państwowy Zakład Ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie, które obejmuje rzeczywistą szkodę.

2. Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wyda przepisy szczegółowe dotyczące sposobu ustalenia wysokości odszkodowania za szkody majątkowe.

3. Roszczenie o wypłatę odszkodowania za szkody majątkowe powinno być zgłoszone przez zainteresowanego ustnie lub na piśmie do najbliższego terytorialnie inspektoratu powiatowego (miejskiego, rejonowego) Państwowego Zakładu Ubezpieczeń w miarę możliwości natychmiast po powstaniu szkody, nie później jednak niż w ciągu 30 dni od dnia powstania szkody lub od dnia, gdy zainteresowany dowiedział się o szkodzie albo gdy ustala przyczyna uniemożliwiająca zgłoszenie szkody. Organ, do którego zgłoszono roszczenie, wydaje zgłaszającemu potwierdzenie zgłoszenia.

4. Jeżeli zgłoszenie szkody nastąpiło po terminie określonym w ust. 3, a opóźnienie zgłoszenia uniemożliwiło ustalenie wysokości odszkodowania, Państwowy Zakład Ubezpieczeń może odmówić wypłaty odszkodowania.

§ 6. 1. Państwowy Zakład Ubezpieczeń ustala wysokość i dokonuje wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia roszczenia.

2. Jeżeli dochodzenie w celu ustalenia wysokości odszkodowania nie może być bez winy Państwowemu Zakładowi Ubezpieczeń ukończone w terminie określonym w ust. 1, odszkodowanie powinno być wypłacone w ciągu 14 dni po ukończeniu dochodzenia.

3. W przypadku gdy zainteresowany nie zgadza się na ustaloną przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń wysokość odszkodowania lub w razie odmowy odszkodowania, może on wystąpić przeciwko Państwowemu Zakładowi Ubezpieczeń z roszczeniem o odszkodowanie na drogę sądową lub — gdy zainteresowany jest jednostką gospodarki uspołecznionej — do państwowego arbitrażu gospodarczego w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania decyzji Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.